

Αντώνης Δρασέπουλος

Γ.Πρωτάρη 5 (144)-631-462

b/4/66.

Παρασκευή, 18 Μαρτίου 1966

Αγαπητέ Κύριε Σίγγη,

Σας εύχαριστώ θερμότητα για τό βιβλιαράκι, που είχατε την καλωσύνη να μου στείλετε και για την τόσο ζωντανή και ενδιαφέρουσα διάλεξη, που άρχισα να διαβάζω.

Επιτρέψτε μου όμως να σας άπασχολήσω με ένα σημείο, στο οποίο τα λεγόμενα σας και στο παρελθόν και σήμερα, με γαμίζουν άπορία :

Στην αξιολόγησι, που κάνετε στο ιδιοτικοοικονομικά μέσα για την ανάπτυξι του τόκου. Στην ούλο, που φαίνεται, ότι πιστεύατε πως μπορεί να παύσει στο άκρο βήμα της οικονομίας μας ο ιδιότης επιχειρηματίας.

Σά έκτοχος, που τό μεγόθη της οικονομίας εύνοουσαν την ανάπτυξι μεγάλων επιχειρηματικών άνωχειρήσεων, ο έλληνη Επιχειρηματίας δέν μπόρεσε να δούση τίποτε καλύτερο άπό αυτό, που έβουσε. Ουτε τό δοκιμασιολογικά τεύχη, ουτε οι άφρονές βοηθειες, που πήρε - δέν του έφθασαν για να άνεβόση την οικονομία πάνω άπό τό βαλκανικά - μεσαντολιτικά επίπεδα.

Αντίθετα με τά σημερινά δεδομένα, όπως ο έξέτος πολύ σωστά καταδεικνύεται, ή χώρα μας προορίζεται να άπέχη σε 10 χρόνια πειό πολύ άπ'ότι άπέχει σήμερα άπό τό Δυτ. Εύρώπη, και σε 20 χρόνια θα άπέχη άκόμα περισσότερο.

Παράλληλα, ή παρατήρησι των πειό άνεπτυγμένων χωρών καταδεικνύει, ότι ο "επιχειρηματίας" σάν κοινωνιολογικός τύπος εξαφανίζεται και στη θέση του μπαίνει ο "μάντζερ", που διαχειρίζεται ζένα (ή κατά μέγιστο λόγο ζένα) κεφάλαια.

Δεδομένου, ότι στη χώρα μας ο μόν Επιχειρηματίας είναι άπολεμος, προχειρολόγος και βιαστικός και ότι τό κεφάλαια, που διατίθενται για

27

νές επενδύσεις είναι κατά μέγιστο μέρος κρατικά ή αποτελέσματα αναγκαστικής αποταμίευσης (ασφαλιστικών οργανισμών) ή οικονομίας μικροκαταθετών, που δεν δίνονται προς το βιομήχανο, αλλά τόν τραπεζίτη.

Για ποσό λόγο να δημιουργήσωμε και νέους επιχειρηματίες, που κατά κύριο λόγο θα απασχοληθούν για τήν επίτευξη εθνικών γε' αυτούς εξαιρέσεων (φορολογικών κινήτρων κ.δ) και να μην διαθέσωμε μιά και καλής τά κεφάλαια, που σχηματίζονται σε μεγάλες θηρόσεις και όρθολογιστικά οργανωμένες ~~δημόσιες~~ επιχειρήσεις.

Σε τελευταία ανάλυση είναι δυσκολότερο να φτιάξωμε και τό σωστό δημόσιο μηχανισμό για τόν συντονισμό της οικονομίας και τή θεμελίωση της υποδομής της και τόν σωστό ιδιότη επιχειρηματία (χωρίς μάλιστα άνομες πολιτικές όρέξεις) - από τό να συνδυάσωμε τό απαιτούμενα κεφάλαια με τούς σωστούς ηγέτες της οικονομίας - πράκτορες του συνόλου.

Πολλοί διαπιστώνουν τήν αντίρρηση, ότι ή δημοσία επιχειρήσει δεν στάθηκε στον τόπο μας ικανότερη από τήν ιδιωτική. "Αν και άμφιβόλλω σ' αυτό, και αν τό δεχτώμε προς στιγμήν, πρέπει να παρατηρώσωμε άριέως, ότι ή μέχρι τώρα δημοσία επιχειρήσει για λόγους πολιτικούς και κοινωνιολογικά άπολύτως προσβιωρισμένους δεχόταν σε μεγάλο βαθμό τής έπιτροπής και τίς έπιτροπείς ομάδων μεγάλων ιδιωτικών συμφερόντων.

Ή δημοσία είναι :

Νά φτιάξωμε ένα κράτος ανεξάρτητο από τό συμφέροντα αυτά και να δώσωμε μιά στελέχωση στις μεγάλες δημόσιες επιχειρήσεις, άφοσιωμένη στα συμφέροντα των πολλών και όχι των λίγων.

Είναι ένας μύθος, που διαφεύδεται καθημερινά από τήν διεθνή πραγματικότητα, ότι τό ξένο κεφάλαιο, χρήσιμο και έμμελέας στην οικονομική μας άνάπτυξη, έρχεται μόνο σαν επιχειρηματίας και όχι σαν χρηματοδότης.

Τελικά τό σχήμα, που πρέπει και μπορούμε να επιδιώκωμε είναι :

- Πολιτική έξουσία σωστή.
- Μένοντες ντόπιοι ικανοί.

4

--- Κεφάλαια έντοκια από τον προϋπολογισμό και την άποταμίευση.

--- Ξένα κεφάλαια υπό τύπου δανείων.

---2 Νόου-χάου* ξένο όκου χρειάζεται, χωρίς την παραχώρησι της επιχειρηματικής πρωτοβουλίας.

Με έξαιρετική τιμή,

K. I. Αραβάνδου .

